

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složené z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci:

žalobkyně: **L. K.**, nar. X,
bytem X

zastoupena Mgr. Ing. Janem Levým, advokátem,
sídlem Štefánikova 249/28, Praha 5

proti

žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČO: 00007064,
sídlem Náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2018, č.j. MV-8796-8/SO-2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2018, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 7. 12 2015, č. j. OAM- 38450- 35/-2020, kterým byla podle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s ust. § 35 odst. 3 a dále ve spojení s ust. § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 14. 8. 2017 o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání - účast v právnické osobě., neboť cizinec přestal splňovat podmínku pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu, když byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
2. Žalobkyně namítá, že správní orgán nezjistil správně skutkový stav a právní závěry správního orgánu nejsou správné. Nesouhlasí se závěrem žalovaného, že pobytové oprávnění je vázáno na jeho vykonávání, které podle správního orgánu představuje určitý čas strávený na území ČR. K rozhodnutí odvolacího správního orgánu uvedla žalobkyně, že je otázkou, zda může držitel pobytového oprávnění využívat svého pobytového oprávnění tak, jak mu vyhovuje nebo musí dodržovat jakousi míru pobytu v České Republice. Žalobkyně dále namítla, že použité judikáty jsou nepřiměřené předmětnému případu, neboť rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 105/2014 se týká subjektu, který ve dvou účetních obdobích vůbec nepodnikal. Společnost žalobkyně v předmětném období podnikala a účetní závěrky předávala řádně na obchodní rejstřík. Žalobkyně namítá, že zákon o pobytu cizinců neurčuje kolik dní, či jakou dobu má držitel oprávnění k pobytu za účelem podnikání pobývat na území ČR, a také vytýká Odboru azylové a migrační politiky, že se snaží přisvojit pravomoci, které mu nepřísluší.
3. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě konstatoval, že závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 8 Azs 105/2014-46 lze v případě účastnice řízení použít, neboť je v něm uvedeno, že *„Stěžovateli přirozeně nic nebránilo, aby z území republiky během doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu opakovaně vycestoval. Stěžovatel ostatně ani netvrdil, že by mu tento výkon práva někdo bral. To ovšem na druhou stranu nic neměnilo na jeho povinnosti dodržovat podmínky, které jsou nezbytné k zachování povolení k dlouhodobému pobytu“*. Je toho názoru, že žalobkyni není zakazováno cestovat mimo území ČR, avšak z cestovního dokladu žalobkyně vyplynulo, že tato pobývala na území ČR v roce 2014 pouze 19 dnů z 343 možných a v roce 2015 pobývala až do provedení výsledku dne 23. 4. 2015 a nikoliv 2 měsíce, jak uvedla do protokolu, ale pouze 19 dnů ze 112 možných. Na základě zjištěných skutečností proto Komise trvá na závěru, že žalobkyně nenaplnila smysl a cíl uděleného pobytu povolení, když v letech 2013-2015 na území téměř nepobývala. Jeho smyslem je totiž umožnit cizinci přechodný pobyt na území po dobu určitou z důvodu naplnění deklarovaného účelu. Ve zbytku pak žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadaného rozhodnutí.
4. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobkyně ani žalovaný k výzvě soudu nesdělili, že by s navrženým postupem soudu nesouhlasili, a proto má soud za to, že s navrženým postupem vyjádřili souhlas. V souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. proto ve věci rozhodl bez nařízeného jednání.
5. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že žalobkyně podala dne 28. 6. 2012 u správního orgánu žádost o prodloužení doby platnosti k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast právnické osobě v souladu s § 44a ve

spojení s § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Následně Ministerstvo předvolávalo opakovaně žalobkyni k výsledku, neboť písemnosti zasláné na adresu hlášeného pobytu účastnice řízení provozovatel vracel správnímu orgánu 1. stupně jako nedoručené. Z důvodu nedoručení písemnosti bylo předvolání k výsledku doučeno veřejnou vyhláškou dle § 25 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Kromě výsledku na den 13. 8. 2013 byla žalobkyně předvolána i k výsledku na 30. 5. 2014. Teprve dne 10. 7. 2014 doložila žalobkyně nové ubytování na adrese X. Na této adrese byla dne 19. 11. 2014 provedena pobyťová kontrola, při které bylo zjištěno, že účastnice řízení na adrese není známa a nemá zde označenou schránku ani zvonek. Z důvodu stále neprovedeného výsledku účastnice bylo žalobkyni zasláno předvolání k výsledku na den 10. 3. 2015, které bylo opět vráceno s odůvodněním, že adresát je na uvedené adrese neznámý a tudíž, že jde o osobu neznámého pobytu.

6. Dne 2. 3. 2015 doložila účastnice řízení další změnu adresy na X. Správní orgán další předvolání k výsledku na den 23. 4. 2015 odeslal na adresu společnosti účastnice řízení, ze které byla zásilka vrácena s odůvodněním „nevyzvednuto“, a rovněž na novou adresu účastnice řízení, na kterou již předvolání podařilo doručit a výsledek byl následně proveden. Při tomto výsledku účastnice uvedla, že v roce 2013 se zdržovala na území ČR 4 měsíce, v roce 2014 6 měsíců a v roce 2015 2 měsíce. V rámci výsledku poskytla Ministerstvu k pořízení kopie svůj cestovní doklad, o kterém do protokolu o výsledku uvedla, že je jejím jediným cestovním dokladem. Z tohoto dokladu vyplývá, že účastnice řízení přicestovala do ČR poprvé po vydání tohoto dokladu až dne 1. 7. 2014 a pobývala zde do 14. 7. 2014. V této době, konkrétně dne 10. 7. 2014, doložila žalobkyně doklad o novém ubytování a byl jí vydán překlenovací štítek. Po té přicestovala dne 3. 11. 2014 a pobývala zde do 7. 11. 2014 a v té době, konkrétně dne 5. 11. 2014, byl žalobkyni opět vydán překlenovací štítek. Další příjezd žalobkyně byl až dne 23. 5. 2015 s tím, že zde pobývala do 13. 3. 2015. V této době doložila žalobkyně doklad o novém ubytování a byl jí vydán další překlenovací štítek. Další příjezd žalobkyně na území ČR byl dne 22. 4. 2015 k provedení výsledku na den 23. 4. 2015.
7. Dne 7. 12. 2015 vydalo Ministerstvo vnitřní rozhodnutí, kterým žádost žalobkyně zamítlo, neboť žalobkyně přestala splňovat podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu, když byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Ministerstvo vycházelo z ustanovení § 44a odst. 1, § 44a odst. 3, a § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a také z ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, dle kterého Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů (v daném případě tedy neprodlouží platnost k dlouhodobému pobytu), jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Ministerstvo dále uvedlo, že podmínky pro udělení víza nejsou v zákoně o pobytu cizinců soustředěny v jediném ustanovení a pro aplikaci ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) je nutno vycházet z tohoto zákona jako celku. Podmínky pro udělení pobyťového oprávnění jsou vymezeny jednak v jednotlivých ustanoveních daného zákona upravujících náležitosti jednotlivých typů žádostí o vydání povolení k dlouhodobému pobytu a jejich formu, negativně jsou pak vymezeny rovněž v ustanovení § 56 zákona, které specifikuje, za jakých okolností nelze dlouhodobé vízum udělit. Podle § 56 odst. 1 písm. j) nelze prodloužit platnost povolení k dlouhodobému pobytu, jestliže je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Ministerstvo konstatovalo, že žadatelce bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání – účast

právnícké osobě s platností do 16. 7. 2012. Žádost o prodloužení platnosti povolení byla podána ve lhůtě uvedené v ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

8. Ohledně doby příjezdu a odjezdu žalobkyně a předvolání k výsledku, konstatovalo ministerstvo shodné skutečnosti, tak jak ji i soud uvedl v rekapitulaci průběhu řízení v bodě 6. Ministerstvo k tomu uvedlo, že není pravdou, že žadatelka pobývala na území ČR v roce 2014 6 měsíců, ale pobývala zde pouze 19 dní z 343 dní možných a v roce 2015 pobývala až do provedení výsledku dne 23. 4. 2015 nikoli 2 měsíce, jak uvedla do protokolu, ale 19 dní ze 112 možných. Ministerstvo odkázalo na ustanovení § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a uvedlo, že žadatelka na území pobývala méně než 6 měsíců, a proto přestala splňovat základní podmínku pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu a jeho prodloužení. Ministerstvo zdůraznilo také, že zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území ČR musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území ČR vykonávány. Přitom odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011 č. j. 7 As 82/2011-81 a rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 11. 2013, č. j. 31 A 46/2013-61 i na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 1. 2015, č. j. 11 A 76/2014. Dlouhodobou nepřítomností dle Ministerstva nelze nazvat příjezdy na území ČR z důvodu převzetí překlenovacích štítků, když z cestovního dokladu žadatelky je zřejmé, že tato trvale pobývá mimo území ČR. Na území ČR prakticky nepobývá, z čehož vyplývá, že nemohla plnit účel, pro který jí byl pobyt udělen, což je právě důvodem pro neudělení povolení k dlouhodobému pobytu. Právě v tom spatřuje správní orgán jinou závažnou překážku bránící pobytu cizince na území, tak jak je uvedeno v ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo se dále vyjádřilo ke shromážděným podkladům a konstatovalo, že mu byla předložena kromě jiného např. Smlouva o poskytnutí sídla firmy podepsaná žadatelkou dne 1. 1. 2015, když Ministerstvo zdůraznilo, že v tuto dobu žadatelka na území ČR vůbec nepobývala. Ministerstvo dále konstatovalo, že žadatelka sice zpochybňovala závěr pobytové kontroly s tím, že závěr o tom, že se tam nezdržuje nelze považovat za důvěryhodný, spolehlivý a jednoznačně prokázaný, nicméně toto tvrzení sama žadatelka vyvrací doložením smlouvy o poskytnutí sídla firmy, ve kterém se zavazuje, že v sídle firmy nebude vyvíjet žádnou činnost, ani neumístí kancelář společnosti. Ke zpochybnění závěru pobytové kontroly na adrese X uvedlo Ministerstvo, že správní orgán postupoval tak, aby byl v řízení zjištěn skutečný stav věci, což dokazuje i skutečnost, že žadatelku správní orgán před provedením výsledku dne 23. 4. 2015 předvolal již 4 x, žadatelka, ale ani v jednom případě zásilku nepřebrala a zásilka se vrátila s odůvodněním, že adresát je na uvedené adrese neznámý a tudíž jde o osobu neznámého pobytu. Žadatelka nereagovala ani na veřejné vyhlášky. K tomu se však žadatelka vůbec nevyjádřila. Závěrem se pak Ministerstvo vyjádřilo k dopadům rozhodnutí do života žalobkyně ve smyslu § 174 zákona o pobytu cizinců.
9. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, ve kterém namítla, že se na území ČR zdržuje od roku 2007 a považuje za předpjatý a formalistický závěr správního orgánu, který dospěl k tomu, že žalobkyně přestala plnit účel pobytu jen proto, že částečně v roce 2014 a částečně v roce 2015 byla delší dobu mimo území ČR. K podnikání uvedla, že se jedná o činnost uskutečňovanou na vlastní riziko a nejedná se tedy o činnost, u které by se dalo spolehlivě předpokládat stálý a rovnoměrný vývoj a neměnnost. Na přelomu roku 2013 a 2014 došlo k závažným změnám v postavení a solventnosti obchodních partnerů (obchodní činnost pro společnost KUDLARAINVEST s. r. o. je těsně zaměřena na obchodní partnery z Ukrajiny). Žadatelka poukázala na to, že byla nucena řešit situaci

přímo na Ukrajině, kde ale začátkem roku 2014 začala invaze okupačních jednotek Ruské federace, což ovlivnilo nepřítomnost žadatelky na území ČR. Na Ukrajině zůstávala z důvodu obavy o svou rodinu, aby mohla své blízké urychleně evakuovat. Popsanou situaci lze přirovnat ke stavu vyšší moci v podnikatelských vztazích, neboť zde byl závažný důvod, který v pobytu na území a v podnikatelské činnosti žalobkyni bránil. Stejně jako neplnění závazků podnikatele během působení okolnosti vyšší moci nelze bez dalšího považovat za porušování závazků ze smlouvy tímto podnikatelem, tak i dočasnou nepřítomnost podnikatele na území ČR z důvodu ohrožení blízkých osob válkou, nelze bez dalšího považovat za faktické nevykonávání podnikatelské činnosti na území ČR a důvod k neprodloužení či odnětí povolení k dlouhodobému pobytu. Opačný výklad považuje žalobkyně za přepjatý formalismus. Přitom odkázala na ustanovení § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a uvedla, že v době své nepřítomnosti byla společností KUDLARAINVEST s. r. o. vyslána na zahraniční služební cestu.

10. Ze správního spisu je patrné, že Komise dne 24. 4. 2018 vyzvala žadatelku k aktuálnímu vyjádření k předmětu řízení, což žadatelka učinila a současně s tímto zaslala kopie smluv, které se jí podařilo uzavřít v letech 2014 a 2015. Jedná se o rámcovou kupní smlouvu č. 1/2014 ze dne 15. 3. 2014, rámcovou smlouvu o obchodní spolupráci č. 2014-08-05 e dne 5.8.2014, a smlouvu No KUDLAR – 01-2015 ze dne 13. 1. 2015. Z veřejně dostupných účetních závěrek společnosti KUDLARAINVEST s.r.o. za roky 2016 a 2017 je evidentní, že uvedené smlouvy bezprostředně ovlivnily hospodářské výsledky společnosti v následujících obdobích. Žalobkyně je tedy přesvědčena o tom, že její nepřítomnost nepochybně znamenala vykonávání podnikatelské činnosti. Ke svým osobním poměrům uvedla, že na území ČR žije její dcera spolu s vnukem, ke kterým má velmi blízký vztah.
11. O podaném odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a napadané rozhodnutí Ministerstva potvrdil. Žalovaný se ztotožnil se závěrem správního orgánu prvního stupně, že žalobkyně neplnila účel předchozího povoleného pobytu na území ČR, neboť se na území ČR téměř nezdržovala. Žalobkyně byla vyzvána, aby předložila doklady, které by prokázaly odůvodněnou a opodstatněnou nepřítomnost, což ale neučinila. Řízení je návrhové a bylo tedy na žalobkyni, aby předložila doklady nutné pro vyhovění její žádosti. Předložené smlouvy totiž nepotvrzují skutečnost, že účastnice řízení plnila účel podnikání na území ČR, když ani nepředložila žádné aktuální doklady, které by potvrzovaly, že v současné době účel pobytu podnikání žadatelka skutečně naplňuje. Žalovaný pak navíc konstatoval, že žalobkyně nezveřejnila účetní závěrku za rok 2017, ačkoliv tomu byla povinna. Pokud jde o námitku, že byla vyslána na služební cestu, tuto shledal žalovaný rovněž nedůvodnou, neboť podmínkou pro vyslání cizince na služební cestu musí být její časové omezení, což se netýká případu žadatelky. Nepřítomnost žadatelky byla dlouhodobého charakteru, a pokud jde o odkaz na § 68 odst. 3, tento neshledal důvodným, neboť se vztahuje k žádostem o povolení k trvalému pobytu a nikoliv žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Pokud chce žalobkyně tvrdit, že na území ČR pobývala déle, než vyplývá ze vstupních a výstupních razítek v cestovním dokladu, musela by své tvrzení prokázat. Žadatelka k tomu, ale žádné důkazy týkající se přítomnosti na území ČR nepředložila a údaje uvedené v cestovním dokladu nijak nezpochybnila. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81 uvedl žalovaný, že předmětné činnosti musí být skutečně na území ČR vykonávány. Vzhledem k tomu, že žalobkyně se dle dokladu většinu doby z posledního povoleného pobytu zdržovala na území Ukrajiny, dospěla Komise k závěru o neúčelnosti toho, aby žalobkyně nadále byla

držitelkou k povolení dlouhodobému pobytu. I žalovaný se závěrem zabýval hodnocením dopadu rozhodnutí do poměrů žalobkyně, přitom se ztotožnil se závěrem prvostupňového správního orgánu o neúčelnosti toho, aby žalobkyně byla nadále držitelkou povolení k dlouhodobému pobytu, neboť obchodní společnost, již je jednatelkou, zřejmě dokáže uspokojivě fungovat i bez její přítomnosti na území ČR.

12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Soud se nejprve zabýval otázkou pasivní legitimace, neboť žalobkyně nesprávně označila jako žalovaného ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky. Ze žaloby je však jednoznačně patrné, že žalobkyně napadla podanou žalobou rozhodnutí o odvolání vydané dne 19. 9. 2018 Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, která je tedy správním orgánem, který ve věci rozhodl v posledním stupni. Soud proto postupoval dle ustanovení § 69 s.ř.s. a nadále ve věci jednal na straně žalovaného právě s Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců.
14. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného správního úřadu – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 7. 12 2015, o zamítnutí žádost žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání - účast v právnické osobě. V souzené věci je tedy předmětem řízení žádost žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Správní orgán tedy rozhodoval o tom, zda lze již dříve povolený dlouhodobý pobyt žalobkyně na území ČR prodloužit. V rámci posouzení předmětné žádosti žalovaný shledal, že je naplněn důvod pro nevyhovění podané žádosti, konkrétně důvod uvedený v ustanovení § 56 odst.1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, spočívající ve zjištění závažné překážky pobytu žalobkyně na našem území, když správní úřad uzavřel, že žalobkyně na území ČR prakticky nepobývá, z čehož vyplývá, že nemohla plnit účel, pro který jí byl pobyt udělen.
15. Soud považuje za nutné konstatovat, že žaloba je velmi stručná a obecná, na samé hranici projednatelnosti. Soud však dospěl k závěru, že je možné na jejím základě napadené rozhodnutí přezkoumat, neboť ze žaloby je patrné, že žalobkyně nesouhlasí se závěrem správních orgánů o tom, že pobytové oprávnění je vázáno na jeho vykonávání, které podle správního orgánu představuje určitý čas strávený na území ČR a také, že vytýká žalovanému, že nezohlednil, že žalobkyně v předmětném období podnikala a účetní závěrky předávala řádně na obchodní rejstřík. Jako zásadní námitku uvedla, že zákon o pobytu cizinců neurčuje kolik dní, jakou dobu má držitel oprávnění k pobytu za účelem podnikání pobývat na území ČR. Žalovanému vytýká i nekompetentnost při rozhodování, když vyjádřila přesvědčení, že se žalovaný snaží rozšiřovat svou působnost mimo zákonem stanovené hranice.
16. Správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční, kdy obsah, rozsah a kvalita žaloby určují obsah, rozsah a kvalitu soudního rozhodnutí. Žalobkyně byla při podání žaloby odborně zastoupena advokátem, její práva tak byla dostatečně ochráněna, a proto soud

nepovažoval za nutné žalobkyni vyzývat k doplnění podané žaloby, a námitky vypořádal v tom rozsahu, v jakém je žalobkyně vznesla v podané žalobě.

17. Při posouzení důvodnosti podané námitky soud vycházel z následujících ustanovení:

Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 23.6.2014, „*žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně*“

Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců „*dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37)*“

Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14.8.2017 „*Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza*“

Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců ve znění platném do 14.8.2017 „*Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území*“

18. Žalobkyně sice namítá, že správní orgán nezjistil správně skutkový stav, avšak její další námitky směřují pouze proti právním závěrům uvedeným v napadeném rozhodnutí. Soud však s ohledem na důvody zamítnutí podané žádosti pro úplnost uvádí, že námitku nesprávně zjištěného skutkového stavu neshledal důvodnou. Z napadeného rozhodnutí je totiž patrné, že důvodem pro zamítnutí žádosti byla skutečnost, že žalobkyně neplnila účel předchozího povoleného pobytu na území ČR, neboť se na území ČR téměř nezdržovala. Ze správního spisu ale nevyplývá, že by žalobkyně v průběhu správního řízení zpochybňovala jakýmkoli způsobem údaje uvedené v cestovním dokladu, který správnímu orgánu sama předložila, a tedy musela znát jeho obsah. Za této situace soud dospěl k závěru, že skutkový stav ohledně délky pobytu na území České republiky byl zjištěn dostatečně, neboť prvostupňový správní orgán k prokázání uvedené skutečnosti provedl důkaz veřejnou listinou, cestovním pasem žalobkyně, ze kterého zjistil, že žalobkyně nepobývala na území České republiky v roce 2014 6 měsíců, ale pobývala zde pouze 19 dní z 343 dní možných a v roce 2015 zde pobývala až do provedení výslechu dne 23. 4. 2015, nikoli 2 měsíce, jak uvedla do protokolu, ale 19 dní ze 112 možných. Žalobkyně přitom neuvedla žádná konkrétní tvrzení, kterými by zpochybňovala, že údaje uvedené v jejím cestovním pase odpovídají skutečnosti, ačkoliv k tomu měla příležitost v prvostupňovém řízení, v řízení o odvolání i v rámci podané žaloby. Správní orgány tedy neměly důvod, aby nabyly pochybnosti o skutečném stavu věci, který prokázaly prostřednictvím veřejné listiny.
19. Žalobkyně také vytýká žalovanému, že po ní požaduje skutečnosti, které ze zákona nevyplývají a snaží se rozšiřovat svou působnost mimo zákonem stanovené hranice. K takto obecně vznesené námitce soud pouze ve stejné obecné rovině konstatuje, že oprávnění ministerstva rozhodovat o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu výslovně vyplývá ze všech ustanovení zákona o pobytu cizinců citovaných výše v bodu 18 tohoto rozsudku. Z napadeného rozhodnutí soud nezjistil, že

by žalovaný, případně ministerstvo, vybočily z oprávnění daných jim zákonem, a proto ani tuto námitku neshledal důvodnou.

20. S tím souvisí i další námitka žalobkyně, ve které namítla, že jsou po ní požadovány ze strany žalovaného skutečnosti, které ze zákona nevyplývají. K tomu soud, opět v obecné rovině, uvádí, že není patrné, o jaké skutečnosti by se mělo jednat. Soud však zdůrazňuje, že žalobkyně zahájila správní řízení podáním žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž návrhové řízení není dle správního řádu plně ovládáno zásadou vyšetřovací. Důkazní břemeno v projednávané věci proto leželo na žalobkyni, která měla v průběhu správního řízení ministerstvu předložit doklady, které by prokázaly její odůvodněnou a opodstatněnou nepřítomnost na území ČR. Ze správního spisu i z napadených rozhodnutí je patrné, že žalobkyní předložené doklady ministerstvo řádně vyhodnotilo, a pokud z nich učinilo jiný závěr, než jaký by si představovala žalobkyně, nelze tuto skutečnost ministerstvu vytýkat. Ze správního spisu navíc nevyplývá, že by po žalobkyni byly požadovány skutečnosti v rozporu se zákonem, když jediná výzva ze strany správních orgánů byla vyhotovena až dne 24.4.2018 v rámci odvolacího řízení a žalobkyně v ní byla vyzvána k aktuálnímu vyjádření se k předmětu řízení, případně k doplnění aktuálních skutečností rozhodných pro posouzení skutkového stavu (výkon podnikatelské činnosti, zásah do soukromého a rodinného života apod.). Takto zasláná výzva dle soudu zcela logicky navazuje na to, že řízení před správním orgánem prvního stupně trvalo více než tři roky. Ani z obsahu této výzvy však nevyplývá žádný nezákonný požadavek ze strany správních orgánů vůči žalobkyni. Pro úplnost soud uvádí, že délka řízení byla z větší části způsobena nepřítomností žalobkyně na území a nemožností jejího obeslání k výsledku. Ani tuto námitku proto soud neshledal důvodnou.
21. Žalobkyně dále namítá, že zákon o pobytu neurčuje, kolik dní či jakou dobu má držitel oprávnění k pobytu za účelem podnikání pobývat na území České republiky. Se žalobkyní lze souhlasit v tom, že zákon o pobytu cizinců skutečně nestanoví počet dnů, během kterých cizinec musí pobývat na území České republiky, aby mu mohlo být prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu. To však neznamená, že správní orgán nemůže hodnotit naplnění účelu deklarovaného pobytu i s ohledem na dobu, kterou žadatel na území České republiky strávil. Jak vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31.10.2014, č.j. 8 Azs 105/201-51, na který odkázal také žalovaný v napadeném rozhodnutí, posouzení délky pobytu s ohledem na to, zda cizinec naplnil účel deklarovaného pobytu, bude vždy záležet na zjištěných okolnostech případu. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že se žalovaný zabýval naplněním účelu povoleného pobytu velmi podrobně, když doba pobytu žalobkyně stráveného na území ČR byla sice zásadním, avšak nikoli jediným hlediskem, pro které dospěl žalovaný u žalobkyně k závěru o nenaplnění účelu podnikání, a proto soud ani tuto námitku neshledal důvodnou.
22. Jak soud již výše uvedl, důvodem pro nevyhovění žádosti žalobkyně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu bylo zjištění závažné překážky pobytu žalobkyně na našem území, když správní úřad uzavřel, že žalobkyně na území ČR prakticky nepobývá, z čehož vyplývá, že nemohla plnit účel, pro který jí byl pobyt udělen.
23. Výkladem pojmu „závažná překážka pobytu cizince na území“ se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 19.1.2012, č.j.: 9 As 80/2011 – 69 dostupném na www.nssoud.cz přisvědčil jmenovaný soud závěru, že nenaplnění účelu předchozího pobytu spočívající v nevykonávání podnikatelské činnosti lze považovat za závažnou překážku pro prodloužení pobytu cizince na území České republiky ve smyslu ust. § 56

odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců.(v tehdy platném znění – pozn. doplněna Městským soudem v Praze) Nejvyšší správní soud výslovně konstatoval, že „*plnění účelu, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být fakticky naplněno. Jinými slovy, aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela být v předmětném období alespoň převážně vykonávána, což není naplněno pouhým případným úsilím o její provozování.*“ V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud odkázal též na své předchozí rozhodnutí ze dne 27.12.2011 č.j. 7As 82/2011 – 81, v němž dovedl, že účelem pobytu zákonodárce zcela jistě nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, „*aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.*“

24. V nyní posuzované věci však není sporu o tom, že žalobkyně účel pobytu v podobě vykonávání podnikatelské činnosti fakticky plnila, aniž by však soustavně či převážně na území České republiky zároveň fyzicky pobývala. Žalobkyně má nepochybně právo se rozhodnout, jakým způsobem a v jakém rozsahu bude na území České republiky podnikat. Toto její právo nebylo ze strany správního orgánu ničím zpochybněno. Žalobkyni jako cizího státního příslušníka však tíží povinnost pobývat na území České republiky výlučně na základě povolení a stejně tak i zákonem stanovená povinnost plnit účel, pro který jí byl pobyt na území České republiky povolen. Hodlala-li žalobkyně podnikat na území České republiky s tím, že charakter jejího podnikání v podobě řízení společnosti nevyžaduje její soustavnou fyzickou přítomnost v České republice, nelze právní závěr, ke kterému dospěly správní úřady a který byl v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřen ve stručnosti tak, že není třeba udělovat účastníci řízení za účelem řízení společnosti dlouhodobý pobyt, neboť obchodní společnost, jíž je jednatelkou, zřejmě dokáže uspokojivě fungovat i bez její přítomnosti na území ČR, považovat za nezákonný či nesprávný. Otázka výkladu pojmu „závažná překážka pobytu cizince na území“ je v konkrétní posuzované věci předmětem správního uvážení správního úřadu, které se musí promítnout v odůvodnění vydaného správního rozhodnutí.
25. Správní uvážení, tj. hodnocení rozhodných skutečností rozhodujícím správním orgánem, nebylo v daném případě soudem shledáno v rozporu s obsahem spisového materiálu a odlišný náhled účastnice řízení na způsob hodnocení rozhodujících skutečností správním orgánem není sám o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí. V dané věci nebylo zjištěno, že by závěry správního orgánu nebyly podloženy dostatečně skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu či že by se správní orgán nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Závěry, k nimž správní orgán dospěl při hodnocení rozhodujících skutečností, nejsou v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Tím jsou zároveň i vymezeny meze přezkumné činnosti soudu ve správním soudnictví, pokud jde o správní uvážení. Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z týchž skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

26. V souvislosti s úvahami žalovaného ohledně výkonu podnikatelské činnosti žalobkyně na území ČR považuje soud za nutné zdůraznit, že držitel pobytového oprávnění musí dodržovat určitou adekvátní míru pobytu na území důležitou pro naplnění účelu pobytu a nikoli, jak se domnívá žalobkyně, využívat svého pobytového oprávnění, jak to vyhovuje jemu.
27. Na základě všech shora uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není nezákonné ani nepřezkoumatelné. Z napadeného rozhodnutí zřetelně vyplývá, o jaká zjištění a úvahy se opírají závěry žalovaného o nemožnosti prodloužení uděleného povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyni, respektive v čem žalovaný spatřuje závažnou překážku pobytu žalobkyně na území České republiky, která podle ustanovení § 56 odst.1 písm. j) zákona o pobytu cizinců brání jí požadovanému prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu.
28. Pouze pro úplnost soud uvádí, že pokud žalobkyně v podané žalobě poukazuje na to, že „v poslední době cca 2 letech vypukla velká hysterie ohledně migrace“ a že „se jaksi pozapomnělo, že konflikty v Iráku, Lybii, Sýrii ve značné míře vyvolaly zásahy NATO a evropských států do funkčních zemí a vyvolaly obrovské krveprolití a rozvrat státních útvarů s relativně velkým počtem obyvatel“ není z těchto tvrzení patrná relevance s projednávanou věcí, a proto se jimi soud nemohl zabývat.
29. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
30. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému v souvislosti s řízením náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. května 2020

JUDr. Hana Veberová, v.r.
předsedkyně senátu